

Phần 6

Chương 21

Nghê Giản nghe không thấy tiếng, chỉ thấy Nghê Chấn Bình hơi cúi đầu, bả vai run run. Cô không gọi ông, im lặng nhìn. Một lúc sau, Nghê Chấn Bình mới quay người lại, ánh mắt ông đỏ lựng

Nghê Giản hít sâu một hơi, cười khẽ: “Bố lớn như vậy mà còn khóc”. Nghê Chấn Bình lau mắt, gọi một tiếng “Tiểu Giản” xong không thốt lên lời.

Nghê Giản điềm tĩnh kể: “Bố không biết ạ? Vẽ tranh kiếm khá tốt. Con vẽ một ngày có thể kiếm được rất nhiều”.

“Đó là tiền con vất vả làm ra”. Nghê Chấn Bình nói: “Tiểu Giản... Bố có tư cách gì lấy tiền của con. Năm đó bố...”.

“Bố đừng nói với con những chuyện ấy”. Nghê Giản cắt ngang lời ông: “Con không muốn thảo luận với bố chuyện bố và mẹ trước kia. Là do bố không tự nguyện, con biết chứ, con vốn dĩ không trách bố, bố cũng biết mà. Cho nên, sao bố phải tính toán rõ ràng với con như vậy. Bố đối với Nghê San cũng như thế sao?”.

Nghê Chấn Bình không phản bác được. Cuối cùng, Nghê Giản không cầm chiếc thẻ kia. Lúc bọn họ đi ra, trên bàn đã bày xong cơm tối, nghe thấy tiếng mở cửa, ba người bên ngoài cùng đồng thời nhìn ra.

Lục Phồn nhìn Nghê Giản, còn mẹ con Lý Tuệ nhìn Nghê Chấn Bình. Ánh mắt Nghê Chấn Bình tựa như vừa khóc, bên trong nổi rõ tơ máu.

Hai mắt Nghê San hơi mở to. Con bé đã lớn như vậy, nhưng chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Nghê Chấn Bình. Lý Tuệ vỗ vỗ Nghê San, Nghê San bưng tỉnh, chạy tới đỡ Nghê Chấn Bình, nhỏ giọng gọi “bố”. Nghê Chấn Bình không còn tức giận như lúc nãy, ông đã khôi phục lại dáng dấp ôn hòa.

Lý Tuệ nhắc một câu: “Ăn cơm thôi”. Nghê Chấn Bình nhìn lướt qua đồ ăn, bảo: “Trong nhà còn nắm không? Tiểu Giản thích ăn súp nắm. Tôi đi nấu một bát”.

Mặt Lý Tuệ thoáng cứng đờ, ánh mắt Nghê San phức tạp nhìn về phía Nghê Giản. Thấy Nghê Chấn Bình đi về phía bếp, Lý Tuệ nói: “Bộ dạng ông như vậy đừng có lộn xộn, ngồi xuống đi, để tôi nấu cho”.

Lúc này, Nghê Giản lên tiếng: “Không cần phiền đâu, có nước canh cà chua uống cũng tốt rồi”. Cô nhìn Nghê Chấn Bình, hơi buồn cười: “Bố, con không phải trẻ con, không kén ăn, bố đừng mò mẫm đi qua đi lại nữa”.

Nghê Chấn Bình cũng cười: “Con bây giờ hiểu chuyện rồi, ngày bé không có súp nắm không chịu ăn cơm”.

Nghê Giản mạnh miệng: “Bố cũng bảo là hồi đó con còn bé mà”.

Nghê Chân Bình không nói lại cô, cười bất đắc dĩ, ánh mắt cưng chiều con gái. Nghệ Giản giương khoe miệng, lông mày khẽ nhíu.

Lục Phồn đứng bên nhìn cô, ánh mắt sâu xa. Anh ngạc nhiên nhìn nụ cười trên mặt cô. Cũng là cười, nhưng so với lúc này, dáng dấp tươi cười trước kia của cô giống như đeo mặt nạ. Lục Phồn chưa từng thấy Nghệ Giản chân thật như vậy.

Lúc quay về đã là tám giờ.

Nghê Giản ngồi trên xe máy của Lục Phồn, nhớ lại một số chuyện ngày xưa. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ muốn hồi tưởng lại những chuyện trước kia, kể từ khi về đây, lúc nào cũng nghĩ tới.

Lục Phồn đưa Nghệ Giản đến dưới lầu, lúc gần đi, hỏi cô chạy bản thảo thế nào rồi. Nghệ Giản hơi ngạc nhiên.

Bấy lâu nay, Lục Phồn gần như không hỏi chuyện của cô. Lần trước, cô bảo phải về nhà vẽ bản thảo, anh liền lẳng lẳng thu dọn quần áo giúp rồi trả lại cho cô. Hai ngày nghỉ, cô không đi tìm anh, anh cũng không hỏi, giờ bỗng nhiên lại hỏi tiến độ bản thảo của cô.

Thành thật mà nói, đề tài này khiến Nghệ Giản có chút bực bội, sáng sớm nay cô mới xé toang ba trang đầu xong. Nghĩ vậy, sắc mặt Nghệ Giản mệt mỏi đáp: “Vội gì, vẫn còn kịp”.

Lục Phồn ồ một tiếng, không hỏi tiếp, Nghệ Giản cho là anh muốn đi, không ngờ anh lại hỏi một câu: “Mấy ngày nay em ăn uống thế nào?”.

Nghê Giản trả lời: “Gọi đồ bên ngoài”.

Lục Phồn cau mày: “Ăn bên ngoài không tốt”.

Nghê Giản không để tâm: “Em ăn bao năm rồi, có gì là không tốt chứ”.

Lục Phồn nhất thời không nói nữa, nhìn cô một lúc, nhắc: “Lên đi, anh đi đây”.

Nghê Giản ừ một tiếng, quay người vào cửa. Cô đi quá nhanh, cho nên Lục Phồn còn một câu chưa kịp nói.

Nghê Giản đau khổ chạy bản thảo loay hoay tổng cộng một tháng chín ngày, mãi cho đến cuối tháng tám mới làm xong.

Quãng thời gian này, ngoài việc đi thăm Nghệ Chân Bình, cô gần như không đi ra ngoài, cũng không liên lạc với ai, điện thoại luôn trong trạng thái hết pin. Cô có cảm giác mình đã quên mất thế giới bên ngoài có hình dạng gì.

Giao bản thảo xong, tâm trạng Nghệ Giản rất tốt, tắm rửa xuống lầu ăn cơm trưa. Trên đường trở về, thấy cây ngân hạnh hai bên đường, cô bỗng nhớ lâu lắm rồi chưa nhìn thấy Lục Phồn.

Lúc thức dậy không có cảm giác gì, giờ thoáng nghĩ tới, lại có chút mong nhớ.

Nghê Giản vội vã về nhà, lấy điện thoại trong khe hở sofa ra, bật nút nguồn. Vừa khởi động máy, thư chưa đọc lập tức xuất hiện. Tổng cộng có chín tin, hai tin của Mai Ánh Thiên, hai tin của Nghê Chấn Bình còn lại đều đến từ “người lái xe dù”. Nghê Giản nhìn tin mới nhất:

“Anh được nghỉ một tuần. Tối mai về”. Tin nhắn rơi vào ngày mùng 6 tháng 8, cách bọn họ gặp nhau lần cuối một tuần.

Tin nhắn thứ hai vào ngày 16 tháng 8: “Ngày mai anh có nửa ngày nghỉ, Hào Tử cho một cái chân giò, trưa mai em đừng gọi đồ bên ngoài”.

Tin nhắn thứ ba vào lúc 11h47 phút ngày 17 tháng 8: “Anh đang ở dưới lầu, em ở tầng mấy?”.

Tin thứ tư là năm phút sau: “Anh đặt ở phòng bảo vệ rồi”.

Tin thứ năm là 10 giờ tối ngày 20 tháng 8: “Chạy bản thảo xong chưa? Sao tắt máy mãi thế?”.

Nghê Giản ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào tin cuối cùng, đột nhiên cầm điện thoại chạy xuống lầu.

Ông chú ở phòng bảo vệ của tiểu khu thấy cô gái trẻ tóc tai bù xù chạy tới, hoảng hốt kêu lên: “Cô gái, có chuyện gì vậy? Ở đâu cháy à?”.

Nghê Giản vịn vào cửa thờ hỏn hển: “Chân giò của cháu đâu?”.

Ông chú khẽ sừng sốt: “Cái gì?”.

“Chân giò”. Hai má Nghê Giản phấp phồng, hơi thở ngắt quãng: “Có người đưa chân giò cho cháu, anh ấy nói đã để ở chỗ của chú”.

Ông chú hiểu ra, nói: “Không có, mấy hôm nay ngoài mấy bưu kiện ra thì không có thứ nào khác để ở chỗ bọn tôi”.

“Anh ấy nói để ở đây mà”. Nghê Giản cao giọng, như có hơi bực mình: “Các người cầm chân giò của tôi cho ai rồi?”.

“Cô gái, thật sự không có mà”. Ông chú cũng lo lắng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, vội vã trấn an: “Thôi được thôi được, cô đừng vội, để tôi tìm xem”. Nói xong liền lục tìm giá để đồ. Khi nhìn thấy chiếc hộp giữ nhiệt màu xanh ở tầng dưới cùng, trong đầu lóe lên một cái, nhớ lại, có lẽ hơn mười ngày trước, đúng là đã có người cầm chân giò hầm cách thủy tới.

Ông nghĩ tới nghĩ lui, sắc mặt dần dần khó coi.

Nghê Giản hỏi: “Có hay không ạ?”.

Ông chú do dự xoay người, hơi lúng túng, đáp: “Cô gái, việc này, thật sự xin lỗi. Tôi nhớ ra rồi, đúng là có chuyện như vậy, nhưng mà, nhưng mà...”.

“Nhưng cái gì?”.

Ông chú vỗ đùi, quyết tâm nói: “Cô gái, thực ra không thể trách chúng tôi. Cái chân giò kia để ở đây hơn nửa ngày, rồi qua một đêm, cô lại không đến lấy, trời thì nóng, chúng tôi sợ nó nhanh bị hỏng, mà bị hỏng thì phí quá, nên... nên... đã lấy ăn mất”.

“... Ăn mất?”. Nghê Giản thoáng bối rối: “Các người ăn?”.

“Đúng, đúng, chúng tôi ăn, không thì phí lắm”. Ông chú hơi ngượng ngùng: “Cô gái, cô xem đã qua nửa tháng, nếu để cái này lại đây chắc bây giờ cũng đầy giò rồi, cô đâu còn ăn được nữa”.

Bao nhiêu bực bội trong lòng Nghê Giản đều xả ra hết.

Cô không phản đối.

Ông chú nhìn vẻ mặt ủ rũ của cô, càng thêm xấu hổ, vội vàng cầm hộp giữ nhiệt đưa cho cô: “Chúng tôi rửa hộp rồi, sạch lắm đấy, cô cầm về đi”.

Nghê Giản nhìn lướt qua, vươn tay nhận lấy. Cô đứng ngơ ngác một hồi, mang theo ánh mắt áy náy của ông chú cầm chiếc hộp về nhà.

Không hiểu sao, cô muốn khóc. Cô nghĩ, có lẽ là do chưa được ăn món chân giò kia.

Nghê Giản không trả lời tin nhắn của Lục Phồn mà đi thẳng tới đường Trạm Giang.

Cô đứng bên ngoài phòng thường trực đợi một lúc, được cho hay Lục Phồn không có ở đây, hôm nay bọn họ đã ra ngoài, đi xuống quận, giờ vẫn chưa về.

Nghê Giản hỏi: “Lúc nào họ về?”.

Người bên trong nói không biết. Nghê Giản càng thêm chán nản.

Cô đi tới đi lui trước đại viện, không nhớ đi đi lại lại biết bao lần. Trời sẩm tối, cô thấy hơi đói bụng. Vì vậy mà cô nghĩ tới hộp chân giò đã bị ông chú ở phòng bảo vệ ăn mất, lập tức càng thêm đau lòng. Cô nghĩ, Lục Phồn làm món chân giò chắc ăn sẽ rất ngon.

Nghê Giản không còn sức lực để đi, cô ngồi xồm dựa người vào công chính, cúi đầu nhìn chăm chăm vào lỗ thủng nắp mô trên phiến đá cũ.

Thoát cái đã tám giờ, hai chiếc xe cứu hỏa về tới, lái thẳng vào đại viện. Nghê Giản từ từ đứng dậy, chạy lại phòng thường trực: “Là bọn họ về phải không?”.

Người bên trong bảo đúng.

Nghê Giản đứng chờ bên cạnh vụng gác, ước chừng hơn ba phút, bên trong một người chạy ra. Bộ đồng phục trên người anh vẫn chưa cởi.

Nghê Giản đứng đó, nhìn anh chạy tới.

Anh chạy đến trước mặt cô, còn hai bước thì dừng lại.

Nghê Giản mở to mắt, sải bước tới, ôm lấy cổ anh, tìm môi anh để hôn.

Chương 22

Người lính bên trong vọng gác bị một màn này dọa đến ngây người, hai mắt tròn tròn.

Lục Phồn cũng bối rối, vài giây sau mới có phản ứng. Anh bị cô ôm chặt, miệng bị cắn, vừa thử tránh ra liền bị hôn mạnh hơn.

Mãi cho đến khi lính gác xem tới đầu mắt hột, hai người bọn họ rút cuộc mới buông nhau ra.

Nghê Giản thở hổn hển. Hơi thở của Lục Phồn cũng không ổn định.

Anh mới đi cứu viện từ trên núi trở về, trên người dính đầy bùn đất, mặt cũng không sạch sẽ, Nghê Giản hôn xong mới phát hiện ra. Cô đưa tay lau trán anh: “Bẩn thế”.

Lục Phồn lúc này mới sực nhớ, lùi lại đằng sau: “Bẩn đấy, em đừng đụng vào”.

Nghê Giản cười cười, vươn tay lau vết bùn.

Lục Phồn không nhúc nhích, anh cúi đầu nhìn cô.

Bọn họ đứng ở nơi sáng đèn, nên anh nhìn thấy rất rõ mặt Nghê Giản.

Cô gầy đi, hơn nữa còn gầy rất rõ.

Lục Phồn im lặng vài giây, hỏi: “Vẽ xong bản thảo chưa?”.

Nghê Giản gật đầu: “Xong rồi”.

Lục Phồn cũng gật đầu không nói tiếp, chỉ nhìn cô.

Nghê Giản hỏi: “Hôm nay anh đi cứu người à?”.

Lục Phồn gật đầu: “Đi lên núi”.

“Mệt không?”.

“Cũng tạm tạm”.

Nghê Giản cười, nói: “Em tới để hỏi anh bao giờ được nghỉ”.

Lục Phồn hơi ngạc nhiên, sau đó đáp: “Thứ 4”.

Nghê Giản tính toán một lúc, còn có sáu ngày. Cô bảo: “Em biết rồi, anh vào đi, em đi đây”.

Lục Phồn cầm tay cô: “Để anh tiễn em”. Nghê Giản cười khê: “Anh bản như thế này, đừng tiễn nữa, về tắm rửa đi”. Lục Phồn cúi xuống nhìn mình nhưng vẫn kiên quyết.

Nghê Giản thỏa hiệp: “Được rồi, anh tiễn em lên xe”.

Sau khi đưa Nghê Giản lên xe, Lục Phồn trở về, lúc đi qua vụng gác, lính gác nhìn anh tò mò, nhưng Lục Phồn không để ý, anh bị người trong phòng thường trực gọi lại.

“Này, Tiểu Lục, bạn gái đây à?”.

Lục Phồn cười cười, không trả lời. Người bên trong thấy anh ngăm thừa nhận, cười bảo: “Cậu may mắn lắm đấy, cô gái ấy không tồi đâu, chờ từ ba giờ đến giờ, thật là kiên nhẫn”.

Lục Phồn giật mình.

Mười giờ tối thứ 4, Lục Phồn nhận tin cho Nghê Giản: “Anh xong việc rồi”.

Mấy giây sau, nhận được hồi âm: “Vâng, em đang ở cửa nhà anh”.

Tim Lục Phồn đập loạn, anh vội tay chặn taxi.

Nghê Giản đứng ngoài cửa chờ, Lục Phồn từ cầu thang đi lên, cô nhìn thấy, bật cười gọi: “Lục Phồn”.

Lục Phồn đi tới: “Chờ lâu không?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không lâu”.

Lục Phồn lấy chìa khóa mở cửa, Nghê Giản cầm túi để dưới chân vào nhà, bật đèn.

Lục Phồn vừa quay người, đã giang tay ra, áp cô vào tường, cúi đầu hôn.

Thấy anh lần đầu tiên chủ động, Nghê Giản ngạc nhiên gần chết, định đẩy anh ra hỏi anh uống nhầm thuốc gì, nhưng thấy tay anh đang mở cúc áo sơ mi của cô. Anh hiếm khi nhiệt tình, đó là điều chưa từng có, Nghê Giản không kịp nghĩ nhiều, ôm siết lấy anh, giữ lấy cổ anh, môi lưỡi quyện vào anh.

Hai cơ thể quấn lấy nhau dây dưa từ phòng khách đến phòng ngủ, quần áo ném đầy đất.

Có lẽ do lâu quá không làm, bọn họ đều hơi điên cuồng, nhất là Lục Phồn. Nghê Giản không biết thể lực của Lục Phồn tốt đến như vậy, sau vài lần, trong khi cô lòng muốn nhưng sức không đủ thì anh vẫn mạnh mẽ, từng phát từng phát một, khiến cô phải cầu xin tha thứ. Lúc sắp chết, Nghê Giản nghĩ, có lẽ cô cần phải rèn luyện cơ thể cho thật tốt.

Nghê Giản ngủ đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh. Vừa mở mắt, thấy Lục Phồn vẫn chưa rời giường, xem ra đêm qua thật sự quá tải rồi, có lẽ anh cũng rất mệt mỏi. Nghê Giản lăn hai vòng, vận động cơ thể, đang định rời giường thì tay bị giữ chặt. Cô quay đầu lại, Lục Phồn đang mở mắt nhìn cô.

“Đánh thức anh à?”.

“Không phải”.

“Vậy sao thế?”. Cô chĩa chĩa tay vào anh.

Lục Phồn nói: “Lại nằm thêm một lát đi”.

“Không muốn nằm”. Nghệ Giản đáp: “Người ngợm khó chịu, em muốn đi tắm”.

Lục Phồn nhếch môi, muốn nói gì lại thôi, buông lỏng cô ra: “Cẩn thận trượt chân”. Nghệ Giản im lặng liếc anh một cái, đứng dậy rời đi.

Ngủ quá bữa sáng thành ăn trưa luôn. Ở cùng Lục Phồn, cho tới bây giờ Nghệ Giản không cần quan tâm đến vấn đề ăn uống, bởi anh luôn là người chuẩn bị mọi thứ.

Lúc này đây, là hai chiếc bánh nướng, thêm trứng luộc.

Nghệ Giản nhìn anh bắc hai quả trứng luộc ra khỏi chiếc nồi hầm trắng toát, nói: “Cái nồi này trắng quá đấy”.

Lục Phồn liếc qua chiếc nồi, không đáp. Nghệ Giản nhìn thoáng qua anh, cũng không nói câu gì.

Cơm nước xong xuôi, hai người ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, còn ở thêm mấy ngày nữa, không tích trữ thực phẩm không được.

Hôm nay Lục Phồn không phải ra ngoài, buổi tối làm cho Nghệ Giản một bữa thịnh soạn. Ăn đồ ăn ngoài liên tục mấy ngày như vậy, nên thức ăn Lục Phồn làm trong mắt Nghệ Giản quả là những món ăn tuyệt thế.

Cô ngồi tựa trên ghế sofa, xoa chiếc bụng tròn vo cảm khái: “Lần sau chạy bản thảo, không cần gì hết, để anh chuẩn bị là được rồi”.

Lục Phồn đang lau tivi, nghe nói thế quay đầu ánh mắt âm u nhìn cô. Nghệ Giản trừng mắt nhìn anh: “Sao thế, anh không muốn à?”.

Lục Phồn không trả lời, im lặng một lúc, thấp giọng: “Vậy lần sau em cứ tắt máy đi”. Nghệ Giản ngẩn người, nhớ đến hộp chân giò, nhất thời không phản bác được.

Cô liếm môi, lặng lẽ nhìn anh một lúc, nghiêm túc nói: “Em xin lỗi”.

Lục Phồn không lên tiếng, Nghệ Giản suy nghĩ một chút: “Cái chân giò đấy... À, chiếc hộp để ở nhà em”.

Lục Phồn: “...”

Hai ngày kế tiếp, ban ngày Lục Phồn đến chỗ Háo Tử sửa xe, buổi tối về nấu cơm cho Nghệ Giản. Nghệ Giản hàng ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không cần chạy bản thảo nên tiết tấu sinh hoạt gần giống heo.

Thứ 7, Háo Tử mời khách, đây là thông lệ hàng năm của cửa hàng. Năm nào ông chủ cũng mời mọi người một bữa, xem như một trong những phúc lợi. Đồng thời, mời thêm một số bạn bè thân thiết tới cùng nhau tụ tập.

Nhà hàng Hưng Long nằm ngay bên cạnh hiệu sửa xe. Nhóm người đi thôn Tâm Nam lần trước được bố trí ngồi cùng một bàn, tất cả đều do Hứa Vân sắp xếp. Nhưng cô không ngờ Triệu Hữu Sâm lại là khách ngoài ý muốn.

Đương nhiên không thể trách Háo Tử, vấn đề là ở chỗ Bội Bội.

Lần trước đến thôn Tâm Nam, Hứa Vân nhận ra Bội Bội có cảm tình với Triệu Hữu Sâm, nên cố ý nhắc nhở nhưng không ngờ Bội Bội lại chẳng để tâm, bị Triệu Hữu Sâm trêu ghẹo mà không hề cảnh giác, còn kể chuyện liên hoan cho hắn ta biết.

Triệu Hữu Sâm đương nhiên không đến để ăn cơm, hắn đến là có dự tính.

Đặc biệt đến để báo thù.

Nghê Giản nhìn thấy Triệu Hữu Sâm đầu tiên, liền nhận ra ý khiêu khích trong mắt hắn. Nhưng cô không thêm để ý.

Ngày trước cô thật sự có ý lợi dụng Triệu Hữu Sâm, nhưng cô không có cảm giác mình sai nhiều lắm, ai bảo hắn có ý nghĩ xấu xa trong lòng lâu rồi. Chẳng qua là cô mới chỉ khê dẫm lên vai hắn, mượn lực bắt lấy Lục Phồn mà thôi.

Hứa Vân định đưa tên đáng ghét này ra bên ngoài sảnh nhưng Bội Bội đã lanh tay lẹ mắt kéo ghế giúp Triệu Hữu Sâm, đối diện ngay trước mặt Nghê Giản.

Lúc uống rượu, Triệu Hữu Sâm chủ động chạm cốc với Nghê Giản, sau đó rượu vào lời ra: “Lần trước không phải cô Nghê nói muốn đến phòng tôi uống rượu sao? Sao lại bỏ đi để tôi đợi đến khuya thế?”.

Một câu ném ra, khiến một bàn người ngạc nhiên với những vẻ mặt khác nhau nhìn Nghê Giản. Sắc mặt Bội Bội khó coi nhất, Lục Phồn cũng chẳng khá hơn. Anh nhìn chăm chăm vào Triệu Hữu Sâm, ánh mắt đóng băng, mang theo ý cảnh cáo.

Chỉ có Nghê Giản là không biểu lộ gì, bình tĩnh nhìn qua Triệu Hữu Sâm, cúi đầu uống nốt rượu trong ly.

Bộ dạng điềm nhiên như không của Nghê Giản càng làm cho Triệu Hữu Sâm phát điên.

Hắn không kiêng nể Trương Hạo đang liên tục nháy mắt, khê cười, hồ hững nói: “Tôi phải mất rất nhiều nỗ lực mới biết cô Nghê vì sao lại không đến”.

Nghê Giản ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt Triệu Hữu Sâm lướt quanh bàn một vòng, giọng điệu có phần hung phấn: “Các vị không biết à? Cô Nghê của chúng ta có địa vị cao lắm đấy”.

Câu nói vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người từ ngạc nhiên biến thành hiểu kỳ. Đến Trương Hạo cũng quên không ngăn cản Triệu Hữu Sâm, nhin không được liếc nhìn Nghê Giản một cách nghi ngờ.

Ánh mắt Triệu Hữu Sâm có vẻ đặc ý, nói câu kế tiếp gần như không ngừng nghỉ: “Janeni, tốt nghiệp khoa thiết kế của Học viện Parsons, là một họa sĩ vẽ tranh manga nổi tiếng, và là bạn gái của Mai Ánh Thiên, một đàn chị trong giới biện luận. Từ năm 2008, có một thời gian dài sống chung với Mai Ánh Thiên. À đúng rồi, năm 2012 cô gái họ Mai kia đã công khai mình bị đồng tính”.

Triệu Hữu Sâm chậm rãi bật cười: “Thì ra, cô Nghê thích phụ nữ, thảo nào khó trách. Nhưng tôi nghe nói Mai Ánh Thiên cũng không phải loại tốt đẹp gì, bị trên mạng bôi nhọ ra rồi. Hình như hai hôm trước ở Hồng Kong bị chụp ảnh cặp kè với cô gái nào đó giữa ban ngày ban mặt - phóng đãng quá. Xem ra, cô ta đào hoa hơn cả đàn ông nhỉ? Cô Nghê và cô ta quấn lấy nhau như vậy mà không có kết quả gì sao?”.

Rốt cuộc, Triệu Hữu Sâm cũng nhìn thấy sắc mặt Nghê Giản thay đổi. Hắn chờ cô lên tiếng, nhưng cô không hề mở miệng. Triệu Hữu Sâm cũng không nóng vội, hắn muốn xem cô giả bộ được đến bao giờ.

Hắn đã sớm đạt được mục tiêu của mình, cô dám trêu đùa hắn, hắn dám vạch da mặt cô ra, ném xuống đất, để cho tất cả mọi người cùng dẫm lên. Ánh mắt của một bàn người lúc này cùng những tiếng xì xầm to nhỏ cũng đủ để cô khó chịu.

Hơn nữa, hắn vẫn chưa bùng nổ xong đâu.

“Lại nói tiếp, cô Nghê, mắt nhìn của cô thật đúng là không được tốt lắm, chuyện xấu của vị tiểu thư họ Mai kia còn một đống chưa tính, nghe nói nhân phẩm cũng thấp. Nào là đâm chết người, gây chuyện bỏ trốn, đúng là tồi tệ. À, đúng rồi, trước khi cô ta ở cùng một chỗ với cô, còn sống phóng túng với đàn ông đúng không? Tuy đồng tính luyến ái không coi là bệnh. Nhưng chơi đôi như thế đúng là buồn nôn quá, thật sự không dám nghĩ tới, cô xem sao lại có kiểu biến thái thế chứ. Gần mực thì đen không phải không có đạo lý. Tôi thấy cô cũng là người có khuynh hướng đó đấy, nếu không sao lại đùa giỡn với tôi?”.

Đám người nghe đến đâu lộ vẻ hoảng hốt đến đó. Họ đang cúi đầu xì xào, nghe thấy câu nói này, mấy người đàn ông vốn đang có ấn tượng tốt với Nghê Giản liền nhăn mặt lắc đầu, một số thì lộ vẻ đáng tiếc. Đến Háo Tử cũng há to miệng, nhìn Nghê Giản khó tin.

Chỉ có Tạ Lâm là liếc nhìn Lục Phồn. Anh cũng đang nhìn Nghê Giản. Tạ Lâm nhìn nét mặt anh, trong lòng đoán chắc đến hôm nay anh mới biết những chuyện này.

Dưới ánh mắt mọi người, Nghê Giản ngòai không nhúc nhích. Cô biết rõ bọn họ đang nhìn cô. Cô thậm chí không cần nhìn lại cũng có thể đoán được ánh mắt của bọn họ.

Ánh mắt cô đã từng nhìn thấy vô số lần trong mắt mẹ cô.

Khiếp sợ, khó hiểu, xem thường, chán ghét.

Nhắm mắt lại cô cũng có thể tưởng tượng ra. Nếu như chúng hướng về phía cô thì không sao. Cô có thể điềm nhiên chấp nhận tất cả. Những cái nhìn đó của mọi người, cô chịu đựng được, sẽ không so đo với bọn họ. Nhưng Triệu Hữu Sâm, cô không thể nhẫn nhịn.

Không ai biết mọi chuyện đã xảy ra như thế nào, chờ bọn họ kịp phản ứng, thì Triệu Hữu Sâm đã bị một chiếc bát đập lên đầu.

Tiếng kêu đau đớn nổ tung, Triệu Hữu Sâm đầu đầy máu tươi. Tiếng la hét đầy căn phòng nhỏ, rất nhiều người không biết chuyện đứng xem. Bọn họ thậm chí còn không hiểu vì sao Nghe Giản lại chạy tới túm chặt lấy cổ áo của Triệu Hữu Sâm.

“Nói tôi thì được, nhưng anh không được nói Ánh Thiên”.

Nghê Giản buông lỏng tay, Triệu Hữu Sâm kịp phản ứng, không để ý đầu đầy máu tươi, giống như phát điên bắt lấy tay cô, mò mẫm chai rượu định đập một phát.

Nhưng một giây sau, bàn tay của hắn đã bị ai đó bóp mạnh.

Chương 23

Lục Phồn túm tay Triệu Hữu Sâm, chai rượu rơi xuống đất. Rốt cuộc, cũng có người định thân lại bởi âm thanh giòn tan này, bắt đầu tiến đến khuyên can.

Có người cầm khăn lau vết máu trên đầu Triệu Hữu Sâm, Triệu Hữu Sâm không chịu buông tha, kêu gào như điên, tay chân giãy giụa muốn dốc sức liều mạng với Nghe Giản. Một đám đàn ông giữ lấy hắn, tình hình vô cùng hỗn loạn.

Mặt Nghe Giản không biến sắc nhìn xung quanh, mấy giây sau quay người rời đi.

Hơn bảy giờ, bóng tối hiện ra, mấy ngôi sao treo trên màn đêm. Nghe Giản đứng trên bậc thang khách sạn, khẽ hít một hơi, cảm giác thả lỏng toàn bộ cơ thể. Cô bước xuống cầu thang theo lối đi bộ tiến lên phía trước.

Đèn đường mờ mờ tỏ tỏ, nhưng đủ để Nghe Giản nhìn thấy đường trước, đi lại vững vàng. Cô mơ hồ không rõ chân bước tới đâu. Nhưng cô biết, cô phải rời khỏi đây.

Một lúc sau, cô đi tới một con phố náo nhiệt, chỗ đó có một cửa hàng, rất đông người, mùi thơm của các loại đồ ăn lạ trôi giạt tự do. Nghe Giản sờ bụng trống rỗng, đột nhiên muốn ăn. Cô đi tới, đứng nhìn quầy hàng, ông chủ nhiệt tình hỏi cô muốn ăn gì.

Nghê Giản hỏi món nào ngon, ông chủ đề cử mấy món nhưng Nghe Giản đều ăn rồi, nên lại chọn món khác mỗi thứ một tí, tổng cộng mười hai xiên, đầy một khay lớn.

Ông chủ tay chân nhanh nhẹn, thoáng một cái đã nướng xong, đưa khay cho cô. “Tổng cộng hết 34,5 tệ. Coi như 34 tệ đi”.

Nghê Giản cầm khay trên tay mới nhớ ra một chuyện - chết thật, trên người cô không có tiền. Ví tiền và điện thoại của cô trong túi xách, đã rơi trong phòng bao rồi.

Nghê Giản há to miệng, mặt ngây ra. Bộ dạng cô lúc này trông có phần ngốc nghếch.

Thế nhưng ông chủ lại cho rằng cô chê đắt quá, vội vã giải thích đó là cái giá ưu đãi nhất trên con phố này, không thể bớt được nữa. Nghê Giản nhìn dáng vẻ tươi cười cởi mở của ông chủ, trong lòng chăm chú suy nghĩ đến khả năng phải ăn chùa một bữa.

Cô cầm khay đứng một lúc lâu, ngay khi mặt ông chủ cười sắp cứng lại, cô mới mở miệng: “Ông chủ, hôm nay tôi...”.

Lời vừa thốt ra, một bóng người lại gần: “Ông chủ, 34 tệ đây”.

“A, đủ rồi”. Ông chủ nhận tiền, mặt mũi hớn hờ đếm: “Hai người ăn chỗ này sẽ không đủ đâu, hay là ăn thêm đi. Hôm nay mục có chương trình khuyến mại, mua ba xiên được tặng một xiên, chỉ bằng lấy thêm hai xiên nữa?”.

“Không cần đâu”. Lục Phồn nói xong nghiêng đầu, đáp trả ánh mắt của Nghê Giản.

“Sang bên kia ngồi”. Lục Phồn chỉ vào chiếc ghế dưới gốc cây to cách đó không xa.

Nghê Giản quay đầu, nhìn hướng tay anh chỉ, đúng là ở đây có mấy chiếc ghế trống, cách xa đám người, rất yên tĩnh.

Cô đi thẳng tới ngồi xuống, cầm xiên cá nướng thơm ngào ngạt cắn một miếng. Một lát sau, Lục Phồn đi đến, giơ chai nước tới trước mặt cô. Nghê Giản không ngẩng đầu nhìn anh.

Cô chuyên tâm ăn, rất nhanh đã xong ba xiên. Ông chủ phết nhiều ớt, cô cay đến nổi môi đỏ rộp lên.

Lục Phồn vặn chai nước đưa cho cô. Nghê Giản cầm lấy, dốc hai ngụm lớn, vị lạnh xuyên qua cổ họng, qua vị lạnh lại đến vị cay thiêu cháy. Cảm giác này rất thoải mái.

Lúc ăn đến xiên thứ sáu, Nghê Giản cuối cùng cũng thấy no. Cô cầm chiếc khay đẩy sang phía Lục Phồn: “Anh ăn đi”.

Lục Phồn hỏi: “Đã đủ no chưa?”.

“Rồi”.

“Ăn nữa không?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không ăn được nữa”.

Lục Phồn không bắt ép cô, anh cầm đồ ăn thừa giải quyết hết. Nghệ Giản uống nửa chai nước xong đưa cho anh. Lục Phồn khẽ ngậy ra.

Nghê Giản hỏi: “Sao vậy? Không thích uống thừa của em à?”.

Lục Phồn không trả lời, cầm lấy uống hai ngụm. Nghệ Giản thoáng mỉm cười, đứng dậy: “Đi thôi”.

Lục Phồn vẫn đi theo sau cô như lúc nãy.

9h30, Lục Phồn tiến lên bảo: “Về đi”. Nghệ Giản nghĩ một lát, nói: “Em chưa muốn về”.

Lục Phồn ngẩn người.

Nghê Giản: “Em muốn đi gặp Tiểu Thiên”.

Lục Phồn im lặng, Nghệ Giản thấy anh hơi nhú mào một cái nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt thản nhiên như trước kia.

Nghê Giản không nói tiếp, hai người đều trầm mặc một hồi.

Một lúc sau, Lục Phồn mở miệng trước.

“Anh đi cùng em”.

Nghê Giản đáp: “Không cần đâu, anh đưa túi xách cho em”.

Lục Phồn không nhúc nhích, thoáng dừng lại, nói: “Muộn rồi, em đi một mình không được”.

“Có gì mà không được”. Nghệ Giản trả lời: “Trước nay không phải em đều đi một mình sao”.

Lục Phồn không tiếp lời, lẳng lặng nhìn cô.

Trong lòng Nghệ Giản nổi lên một cảm giác kỳ lạ. Cô đưa mắt bảo: “Vậy đi thôi”.

Lục Phồn vẫy một chiếc taxi, sau khi lên xe, Nghệ Giản nói địa chỉ cho lái xe. Lục Phồn nghe xong liền nhớ ra. Là khu nhà Kinh Vĩ, nơi cô ở trước kia. Anh cũng đã từng tới đó.

Trên đường, Nghệ Giản cầm túi xách của mình, lấy điện thoại nhắn tin cho Mai Ánh Thiên, nhưng không thấy trả lời. Lúc cô đến khu nhà ở Kinh Vĩ, phát hiện xe của Mai Ánh Thiên đang đỗ trước cửa khu nhà. Nhìn lại lần nữa, thấy một bóng người cao gầy đang dựa đầu xe, không phải Mai Ánh Thiên thì là ai?

Nghê Giản gọi: Tiểu Thiên. Người đó nghe tiếng gọi xoay người lại. Nghệ Giản chạy tới, vì chạy quá nhanh, không phanh kịp, đầu đụng vào ngực người đó. Mai Ánh Thiên thiếu chút nữa bị cô đụng nội thương.

“Cậu làm cái gì vậy? Va vào ngực mình rồi đây này”.

Nghê Giản “ui da” một tiếng, xoa trán hỏi cô: “Cậu thì làm gì có ngực, đau muốn chết”.

Mai Ánh Thiên vươn tay vỗ vỗ người cô, vỗ được một nửa, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu Nghê Giản, thấy một người đàn ông đang đứng dưới đèn đường ở đằng xa.

Nghê Giản chú ý tới tầm mắt cô, quay đầu nhìn, bóng dáng Lục Phồn lẻ loi lơ lửng rơi vào mắt, trái tim Nghê Giản đột nhiên bị siết chặt.

Anh đứng đấy, cao ngất, trầm mặc.

Dáng dấp của anh luôn như vậy.

Mai Ánh Thiên thu hồi ánh mắt, đồng thời xoay đầu Nghê Giản lại: “Đó là người đàn ông của cậu à?”.

Nghê Giản gật đầu.

Mai Ánh Thiên cười khẽ một tiếng: “Đêm hôm khuya khoắt chạy tới đây ân ái ái, đầu óc cậu bị bệnh à?”.

Nghê Giản chớp chớp khóe mắt: “Minh là người nhàm chán như vậy à?”.

“Vậy cậu tới làm gì?”.

“Thân là bạn gái của cậu, mình đương nhiên là đến giải tỏa nỗi nhớ rồi”.

Mai Ánh Thiên liếc mắt: “Cậu nhàm chán hơn mình nghĩ đấy, đi thông thả, không tiễn”.

Nói xong mở cửa ngồi vào trong xe, không chút lưu luyến lái ra khỏi tiểu khu.

Nghê Giản ở phía sau cười ha hả, ngây ngốc. Cười xong, mắt cô đỏ lên, đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào hướng chiếc xe biến mất một lúc lâu.

Không biết Lục Phồn đi tới từ lúc nào.

Nghê Giản cúi đầu, phát hiện bên cạnh có thêm một cái bóng. Cô xoay người, Lục Phồn đang đứng trước mặt. Anh nhìn cô, cau mày hỏi: “Sao vậy?”.

Nghê Giản nói: “Còn có thể là gì chứ, như anh thấy đấy, Tiểu Thiên đã có người khác, vứt bỏ em rồi, không phải Triệu Hữu Sâm nói như vậy sao?”.

Cô nói xong hơi nghiêng đầu, ánh mắt hờ hững nhìn Lục Phồn. Cô nhìn vào mắt anh, không biết muốn tìm thấy thứ gì trong đấy.

Lục Phồn cúi mặt xuống, lát sau ngược mắt lên, đến gần một bước, giam cô vào trong ngực.

Trên đường trở về, lúc đi qua cầu Tòa Nam, Nghê Giản hỏi: “Vì sao anh không hỏi em?”.

Lục Phồn dừng chân, đưa mắt nhìn cô: “Hỏi cái gì?”.

“Những lời Triệu Hữu Sâm nói, chuyện của em và Tiểu Thiên ấy”.

Lục Phồn không lên tiếng. Nghe Giản cười cười: “Bởi vì anh đâu có quan tâm”.

Lục Phồn không trả lời, bình tĩnh nhìn cô hai giây, hỏi lại: “Anh hỏi em sẽ nói à?”.

Nghe Giản gật đầu: “Sẽ”.

Lục Phồn sững sốt.

Nghe Giản nhìn anh: “Anh hỏi, em sẽ nói”.

Lục Phồn rung động bởi ánh mắt cô. Anh không chắc nhịp điệu trong trái tim có phải đang nhảy nhót hay không. Anh mấp máy môi, hạ giọng: “Anh không có gì để hỏi”.

Nghe Giản nheo mắt: “Anh chắc không?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghe Giản bật cười: “Được, vậy đề em hỏi anh”.

Cô nói xong chữ “anh”, người đã áp tới trước mặt, ôm lấy cổ anh, kéo anh lại gần.

“Anh tin những lời Triệu Hữu Sâm nói à?”. Cô nhón chân, dán gần sát mặt anh.

Lục Phồn hơi thở hỗn loạn: “Cái gì?”.

“Anh quên rồi à? Triệu Hữu Sâm nói em thích phụ nữ, thích cả đàn ông. Nói em ở cùng Tiểu Thiên còn trêu chọc hắn, nói em buồn nôn biến thái”. Nghe Giản dò xét anh: “Anh thì sao? Lục Phồn, em cũng chọc ghẹo anh, còn ăn anh, anh cũng nghĩ em biến thái, khiến anh buồn nôn phải không?”.

Lục Phồn giật mình, ánh mắt hơi ngạc nhiên. Nghe Giản dõi theo anh: “Anh cũng cảm thấy như vậy, đúng không?”.

Lục Phồn lắc đầu.

Nghe Giản ép hỏi: “Lắc đầu là có ý gì, anh nói đi”.

“Anh không cảm thấy như vậy”. Lục Phồn đáp: “Anh không nghĩ như thế”.

“Không nghĩ như thế?”. Nghe Giản nhếch khóe môi, mỉm cười: “Vậy sao anh còn muốn?”.

Lục Phồn nhất thời không nói lên lời. Cô ôm anh thân mật, hơi thở hòa vào nhau, nhưng đôi mắt cô lại ửng đỏ hùng hổ dọa người. Cuối cùng, cô thật sự muốn từ miệng anh đưa ra loại đáp án gì?

Lục Phồn ngậm miệng không nói, tâm can Nghệ Giản trào dâng sự phẫn nộ khác thường. Chính cô cũng không hiểu sự phẫn nộ này đến từ đâu.

Những lời khó nghe kia, rõ ràng cho tới tận bây giờ cô đều không thềm để tâm.

Vậy anh và Triệu Hữu Sâm đều cùng muốn cô thì có liên quan gì?

Nghê Giản cô quan tâm đến cách nhìn nhận của người khác từ khi nào vậy?

Tôi nay, Nghệ Giản không chỉ khiến Lục Phồn bối rối, mà còn khiến chính bản thân cô cảm thấy bối rối.

Cô buông lỏng Lục Phồn, rời khỏi người anh, một mình đi về phía trước.

Lục Phồn đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng hình mỏng manh trước mặt, lớp sương trong mắt tan ra.

Trên cổ anh vẫn lưu lại hơi ấm của cô, trong không khí cũng có mùi thơm trên người cô, còn cô thì cứ như vậy buông tay bỏ đi.

Cô luôn như vậy, bỏ đi không chút do dự, cũng không quay đầu lại. Khiến anh muốn gọi một tiếng mà không cách nào mở miệng.

Đó chính là Nghệ Giản.

Giờ cô đã trưởng thành, không còn là đứa nhỏ lặng yên chờ anh như trước kia nữa.

Khi cô muốn ra đi, đến cả thời gian cũng giữ lại không để cho anh.

Chương 24

Mới hơn 7 giờ Nghệ Giản đã tỉnh, bên ngoài trời sáng choang, trong phòng chỉ còn lại mình cô.

Cô ngồi ngây ra một lúc, nhớ lại chuyện không vui với Lục Phồn tối qua.

Mặc dù căng thẳng, nhưng cô và Lục Phồn vẫn qua đêm ở đây. Chỉ là, suốt cả đêm Lục Phồn không hề bước vào phòng.

Nghê Giản nhớ lúc tối ra ngoài đi vệ sinh, thấy anh mở chiếc giường gấp đã lâu không dùng ra.

Anh chủ động phân chia giường ngủ như vậy, Nghệ Giản không còn gì để nói.

Trong bếp vẫn là đồ điểm tâm Lục Phồn đã làm xong, nhưng Nghệ Giản hoàn toàn không muốn ăn. Cô ra ban công thu quần áo, trang điểm rồi đi.

Giữa trưa Lục Phồn về, trong nhà đã không có người.

Anh cầm đồ ăn ra sân thượng, phát hiện quần áo của cô không còn ở đó.

Nghê Giản làm ổ trong nhà hai ngày, xế chiều thứ sáu đi gặp Nghê Chân Bình.

Nghê Chân Bình cùng Nghê Giản đi tới bệnh viện.

Kiểm tra xong, kết quả nhanh chóng được đưa ra, không có vấn đề gì.

Nghê Giản đưa Nghê Chân Bình về. Xuống lầu dưới, Nghê Chân Bình gọi bảo cô ở lại ăn cơm tối, Nghê Giản tìm cơ từ chối.

Bên ngoài tiểu khu cách đó không xa có một con đường nhỏ, ở đây có một chợ hoa, lần trước Lục Phồn lái mô tô chở cô về từng đi qua đó.

Nghê Giản dựa vào trí nhớ tìm đến, chọn lấy một chậu xương rồng

Trong phòng cô ngoài cô ra thì không còn sinh vật nào khác. Trước kia cô không hề cảm thấy có gì không đúng, lạ là cảm giác này hai hôm nay mới thấy xuất hiện.

Có lẽ do trời lạnh quá.

Cô nhớ trên ban công nhà Lục Phồn có đặt một bát xương rồng, hàng ngày phơi và thu quần áo cô đều nhìn thấy, còn nhỏ gai nghịch ngợm một chút. Hai hôm nay không thấy, dường như có chút không quen.

Cho nên cô tự mình mua lấy một chậu.

Nghê Giản cầm cây xương rồng xuyên qua con đường nhỏ, thấy đầu ngõ có hai người đang đi đến.

Nghê Giản nhận ra người mang cặp sách màu đỏ chính là Nghê San, bên cạnh con bé là một nam sinh mặc áo chui đầu màu đen, tóc vàng, vóc dáng rất cao.

Nghê San đang rất tức giận nói một hai câu rồi cầm cặp sách bỏ chạy, nam sinh kia liền đuổi theo con bé, níu tay con bé lại, Nghê San lập tức hét ra.

Nam sinh hình như cũng rất giận, bỗng nhiên giật cặp sách của Nghê San, nhét thứ gì đó vào bên trong, xong ném trả lại cho con bé, đắc chí vừa lòng cười to. Trong khi Nghê San còn đang cúi đầu lật giở cặp sách, cậu ta tiến lại gần, cực kỳ nhanh đặt lên trán con bé một nụ hôn, rồi quay người bỏ chạy.

Nghê Giản chứng kiến Nghê San nhìn về phía bóng lưng nam sinh đậm chân, tiếp theo lau mạnh trán.

Nghê San quay người lại, vừa tìm kiếm trong cặp sách, vừa đi về.

Lúc con bé nhìn thấy Nghê Giản, tay vừa vịn chạm vào chiếc vòng, bước chân dừng lại.

“Sao chị lại ở đây?”. Nghê San thu tay, ôm cặp sách vào trong lòng, sắc mặt khó coi.

Nghê Giản nhìn ra ý đề phòng trong mắt con bé, hờ hững trả lời: “Đi ngang qua”.

Nghê San nhìn cô một hồi, không tin, hỏi: “Chị đến nhà tôi à?”.

Nghê Giản đáp: “Không phải”.

Nghê San cắn môi, kiên quyết lên tiếng: “Chị không được nói với bố đấy”.

Thấy Nghê Giản không có phản ứng, con bé dừng một chút, bảo: “Nếu chị nói, tôi sẽ nói chuyện chị với anh Lục ra”.

Nghê Giản sững sốt.

“Tôi và anh ấy có chuyện gì?”.

Nghê San khiêu khích nhìn cô một cái: “Không phải hai người đang yêu nhau sao?”.

Đang yêu?

Nghê Giản nhếch môi, thiếu chút nữa bật cười.

Cô và Lục Phồn đang yêu nhau?

Mắt nhìn của Nghê San không tốt rồi, ngoài ngũ ra, bọn họ có lúc nào nhìn như đang yêu chứ?

Nghê Giản không muốn giải thích với Nghê San, đang định đi, Nghê San còn nói theo: “Các người lén lén lút lút, không phải là đang sợ hãi sao? Chị cũng chưa nói với bố đúng không?”.

Nghê Giản hơi buồn cười: “Biết tôi lớn như thế nào rồi, yêu đương cần phải nói với bố à? Cô nhất định phải nắm lấy cái này để uy hiếp tôi?”.

Nghê San bị chặn họng, miệng há ra đóng lại, mặt nghẹn đỏ lên.

Cuối cùng, con bé lạnh mặt ném ra một câu: “Dù sao chị cũng đừng nhiều lời, chị không phải chị ruột tôi, không có tư cách quản tôi, cũng không có tư cách mách tội của tôi với bố”.

Nghê Giản nheo mắt, bật cười: “Nói thừa làm như tôi là chị của cô ấy”.

Nói xong cô quay người rời đi.

Nghê San đứng nguyên tại chỗ, thẹn quá hóa giận cắn chặt môi.

Lúc Nghê San về đến nhà, Lý Tuệ đã làm xong cơm tối, bà ta đang thương lượng với Nghê Chấn Bình chuyện mua piano cho Nghê San.

“Hôm qua thầy Trầm gọi điện nói, khả năng piano của San San vẫn bị bỏ phí. Bảo con bé có tài, học mấy năm ở chỗ thầy Trầm cũng rất tốt, giờ con bé có khả năng hấp thụ nhiều hơn. Bản thân San San lại thích, hồi đó không còn cách nào khác phải nghỉ học chỗ thầy Trầm, San San đã khóc thảm mấy lần, nhân lúc

trong tay còn chút tiền, tôi thấy hay là mua đàn cho con bé đã. Hai hôm trước tôi mới nói qua với con bé, con bé nghe xong rất hào hứng”.

Nghê Chấn Bình im lặng hồi lâu, sắc mặt có phần nghiêm túc.

Lý Tuệ không rõ tâm tư của ông, hỏi lại lần nữa: “Chấn Bình, theo ông thì sao?”.

Nghê Chấn Bình nói: “Để thêm mấy tháng xem sao, tiền lương cuối năm của tôi có lẽ sẽ đủ”.

Lý Tuệ sững sờ, suy nghĩ một chút, thử thăm dò: “Hôm đó... Nghê Giản không để tiền lại à?”.

Bà ta vừa thốt ra câu này, sắc mặt Nghê Chấn Bình liền thay đổi.

“Tiền đây không thể động vào”.

Lý Tuệ giật mình, sắc mặt cũng khó chịu: “San San cũng là con gái của ông, ông không thể bắt công như vậy. Ông nhìn Nghê Giản đi, học tập ở nước ngoài, là sinh viên xuất sắc, lại còn là ngành hội họa, đây không phải là bồi dưỡng mà ra sao? Ông sao không nghĩ cho San San của chúng ta một chút. Nghê Giản kiếm tiền dễ dàng, còn kiếm được nhiều. Ông không nhìn ra à? Nó căn bản không quan tâm đến chút tiền lẻ này. Ông mạnh khỏe hay đau ốm, thân làm cha nó, sử dụng một ít thì đã sao? Sao ông lại cố chấp đến thế?”.

Nghê Chấn Bình cũng nổi giận: “Tôi nói không thể động vào là không thể động vào. Tiền mua đàn cho San San tôi sẽ tích lũy. Đó không phải là tiền của chúng ta, bà đừng có ý nghĩ đó nữa”.

Lý Tuệ tức giận gạt lệ, chỉ vào ông nói: “Nghê Chấn Bình, ông nói thật đi. Ông một lòng một dạ với Nghê Giản, có phải vì muốn hàn gắn với mẹ của nó không? Sao ông lại không có lương tâm như vậy. Năm đó người phụ nữ kia đã không chút lưu tình cho ông đội nón xanh, Nghê Giản chẳng phải cũng đi theo bà ta sao. Ông xem mẹ con bà ta đã đối xử với ông như thế nào, nhìn xem tôi đã đối với ông như thế nào? Ông thật là quá đáng”.

Nghê Chấn Bình nghe bà ta thốt ra những câu đó, khó chịu không thôi: “Đủ rồi, bà đừng lần nào cũng nói những câu như thế. Chuyện của tôi và Trình Hồng qua rồi, không liên quan gì đến Tiểu Giản. Nói thế nào thì Tiểu Giản cũng là con gái tôi, bà đừng có ở đây nói hươu nói vượn”.

Nghê San ở bên ngoài đã nghe được động tĩnh trong phòng.

Con bé vội vã mở cửa vào nhà, thấy Nghê Chấn Bình la hét đỏ mặt tía tai, Lý Tuệ đang khóc vì bị ông mắng.

Nghê San vừa nghe thấy Nghê Chấn Bình nhắc tới “Tiểu Giản”, con bé đã hiểu nhất định lại là vì Nghê Giản.

Nghê San vốn đang khó chịu trở về, chứng kiến tình cảnh này, buồn bực vô cùng:

“Hai người đang âm ỉ gì thế?”.

Lý Tuệ thấy con bé, nghẹn ngào gọi: “San San”. Nghe San không có tâm trạng khuyên can.

Nghe San vút cặp sách, đi tới nói với Nghe Chấn Bình: “Bố, bố có mẹ con con còn chưa đủ à? Sao còn để người ngoài đến phá nát gia đình ta? Con không thích cô ta, mẹ cũng không thích cô ta, bố có thể ngừng liên lạc với cô ta được không?”.

Nghe Chấn Bình giật mình, khó có thể chấp nhận câu nói rõ ràng của Nghe San.

Ông cau mày, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói với Nghe San: “Con bé không phải là người ngoài, con bé là con của ta, là chị của con”.

“Cô ta không phải”. Nghe San hét lớn, ánh mắt đỏ lên: “Mẹ của con chỉ sinh mình con, con lấy đâu ra chị gái? Bố nhìn con đi, cơ thể con khỏe mạnh, còn cô ta là một kẻ điếc, con sao lại có một người chị bị điếc chứ? Cô ta ngoan ngoãn hơn con ư? Cô ta nghe lời hơn con ư? Cô ta đâu phải kẻ tốt đẹp gì, sao bố lại yêu quý cô ta đến vậy? Cô ta chính là một kẻ điếc đấy”.

Lời Nghe San còn chưa tuôn ra hết, một tiếng “bốp” vang lên đã cắt đứt tất cả, tiếp theo đó là tiếng kêu sợ hãi của Lý Tuệ.

Nghe Chấn Bình kinh ngạc nhìn chăm chăm vào tay mình.

Ông bị một loạt từ “kẻ điếc” nện vào tim đau đớn, không ý thức được mình đã làm gì.

Nghe Chấn Bình không thể... dễ dàng tha thứ cho kẻ khác gọi Tiểu Giản là “kẻ điếc”.

Ngày bé Tiểu Giản từng bị một đám nhóc con trong đại viện cười nhạo. Hàng ngày đi về Nghe Chấn Bình nghe thấy như mèo bị dẫm đuôi, bất kể tâm trạng đang tốt, lập tức như bị kích ra lửa, trực tiếp đến từng nhà đối phương để mắng chửi, chửi bới khiến toàn bộ đại viện đều có thể nghe được. Âm ỉ một vài lần, không ai còn dám ăn hiếp trước mặt Nghe Giản nữa.

Lúc này, Nghe Chấn Bình như đột nhiên quay về thời đó, nghe đến mấy chữ không thể đựng vào liền văng đầu.

Ông không thể tin mình vừa đánh Nghe San.

Tiếng trách móc của Lý Tuệ cùng tiếng khóc của Nghe San khiến ông tỉnh táo lại.

Nghe San ôm mặt chạy vào phòng.

Lý Tuệ bỏ vào theo.

Nghe Chấn Bình đứng đó, tay chân luống cuống.

Nghê Giản đã ba tuần không gặp Lục Phồn. Từ ngày cô rời khỏi nhà anh, đem quần áo đi.

Anh không nhắn tin tới, cô cũng không liên lạc, chỉ vô tình nhìn điện thoại.

Nhưng không có gì.

Lúc phơi quần áo, cô nhìn chăm chăm vào cây xương rồng một lúc, không hiểu sao, trong lòng trống rỗng vô cùng.

Cô không muốn thừa nhận, cô có chút muốn Lục Phồn.

Nhưng điều này hình như là sự thật.

Nghê Giản làm thế nào để xác định được sự thật này đây?

Rất đơn giản, đã ba đêm liên tiếp cô mơ thấy anh.

Đây không phải là điềm báo tốt lành.

Trước đây cô cũng nhiều lần chỉ mơ thấy một người, là Tô Khâm - lần ấy cô vĩnh viễn không qua được kiếp nạn.

Nghê Giản hiếm khi hoảng hốt.

Nhưng Nghê Giản xưa nay là người theo chủ nghĩa hành động. Sau lần thứ năm mơ tới Lục Phồn, sau khi tỉnh lại, cô liền đi tìm anh.

Chỉ là không ngờ, lần gặp mặt lại, ngồi trên xe máy của anh là một người phụ nữ khác.

Cô gái kia Nghê Giản biết.

Nghê Giản từng gặp cô ta ở siêu thị, từng nghe Tiểu La nhắc đến cô ta.

Cô vẫn nhớ cô ta tên là Tôn Linh Thục, là phóng viên truyền hình.

Lúc chứng kiến cảnh ấy, trong tâm trí Nghê Giản hiện lên một câu quỵ dị - Đồ vô tình.

Cô ngẫm nghĩ một lúc, bật cười, rõ ràng cô mới là đồ vô tình.